

Han vingut uns amics, aquest matí, a veure'm.
Solen venir sovint i mai no diuen quan arriben
ni quan se'n van. Vénen quan els ve de gust, crec,
i s'hi estan bona part del dia, fins a la nit;
algunes vegades es queden a dormir als quartos de dalt,
que mantenen un ordre plàcid i habitable,
com quan hi vivia la família, i els nens i els grans
repartien els efectes d'una domesticitat imposada i
compartida.

Alguns arriben després de dinar, i estan per mi, tota la tarda.
Temen que m'avorreixi, que no segueixi el fil del
pensament,
tan sol com he estat des de fa mesos. Sovint
em pregunten per la salut, i jo els responc que fa temps
que no em prenc la temperatura.
Amatents, tornen a la meua salut, tan precària,
i a aquesta soledat que no correspon a la manera meua de
viure.

No els contradic. Certament, les coses són com creiem que són,
no de cap altra manera, i hom accepta el que té,
sense recança. És inútil queixar-nos del que no tenim.
¿Com saber el que ens manca si no sabem ni el que tenim?

Molts vénen de lluny i obren converses sobre les coses del món:
les transformacions que el pas del temps imposa a la vida
i els canvis que exigeix als nostres hàbits,
o l'ensurt que han tingut llegint un llibre,
del qual em parlen tota l'estona que són a casa nostra,
fins que se'n van. Uns altres, que no poden arribar-se fins aquí,
m'escriven i em diuen el que costa de viure en un temps
com el que ens ha caigut a sobre
i com hauran canviat les fesomies nostres
i com recorden la meva companyia, tan difícil, ara, de
freqüentar.

Procuro contestar les cartes i els faig saber la vida
que porto aquí i la solitud que mai no m'acompanya.

Sóc al llit, malalt, des de fa temps,
i res no m'entreté ni m'alegra tant com les cartes rebudes
massa poc sovint, o com les visites que em fa la gent que no
és de casa.

Des que sóc aquí gairebé no sé res del món de fora,
tota notícia m'arriba del que em diuen els que vénen

algun dia a visitar-me. Arriben, s'asseuen i comencen
a dir-me el que passa fora de la meva cambra i del meu llit.
Que les fronteres del món no són les mateixes;
que els rius han canviat el curs de l'aigua;
que les muntanyes són escapçades per pedreres
i les valls estan cobertes de marjades
que barren el pas als homes i a les bèsties.
Que, ara, un pot anar d'una banda a l'altra
del món, en un moment, sense pensar-s'ho.
Això és el que faig aquí: sense sortir de l'empedrat de casa
meva
arribo a anar-me'n lluny sense saber on vaig,
ni si hi ha camins per anar-hi o per tornar.

Algunes vegades els visitants obren maletes i en treuen
dolços amargants i llibres rars amb jeroglífics, emblemes,
enigmes
i al·legories; saben que m'agraden els jocs
que podem fer amb el llenguatge i les combinacions
que agafen les paraules, les lletres, els noms i les el·lipsis.
Molts dels llibres que em porten estan escrits
en estranyes llengües que desconec, però que aprenc
quan conec les regles del seu joc i les analogies que estableixen
amb les coses d'aquest món i amb el món de les terres
llunyanes
o del temps remot.

Així que, des que sóc aquí, desconec el món,
però conec les representacions
que altres n'han fet, del món,
i, encara que no sempre són com jo les he fetes,
m'obren maneres noves de conèixer i d'eixamplar
l'extensió dels panorames i l'ordre del coneixement.

Que hi ha altres llocs, fora del meu, fa temps que ho sé;
reals, plens i vius, on la gent passeja i tragina
i va d'un lloc a l'altre i veu el que altres no veuen,
però que un dia aquests altres podran veure.
Llocs on protegir-se de la tempesta, de les marrades
i els atzucacs de dintre, de fora, d'arreu del món.
Llocs per morir-se, si un té ganes de morir
o de poder viure, si tantes ganes en té.
Llocs on hem trobat el llenguatge i l'espai del nostre cos,
la forma, la mesura i la densitat dels nostres ossos;
la cavitat on arrecerar-nos de l'esperança i de la por.
Llocs que són de debò, però que és a la ment
on s'han fet vividors i confortables,
tant com per estar-s'hi tot el temps que un vulgui.
És la ment que els ha donat la vida, el color i el moviment,
però és el cos el qui ha fet seu l'indret,
el que ocupa el lloc que li pertoca,
el que sap la mida de l'espai, la fondària
dels racons, l'ampla extensió del desig.

Llocs per no sortir mai de la contrada.
Com el lloc on sóc, aquí, ara,
allunyat de tot i del tot fronterer;
obert als boscos, als camins de muntanya,
als amagatalls de les bèsties i a les passes
dels humans que em vénen a veure.